

OVER HET HELENDE
VAN WANDELEN
EN HET HEILIGE VAN
PELGRIMSTOCHTEN

Still

tot ergens onderweg

pelgrimreportage te voet naar Compostella

DIRK ROBAEY

Dirk is een drukbezet man, het is moeilijk om hem aan de lijn te krijgen. We prikken een datum, maar een plotse oproep van het werk gooit roet in het eten. “Met een eigen zaak is het vaak zo druk, we worden soms een stukje geleefd,” verontschuldigt hij zich later die avond wanneer ik hem terug aan de lijn heb. “Dat was zo anders op mijn tocht vorig jaar, meer dan drie maanden was ik volledig vrij. Elke beslissing was eentje van en voor mezelf.” Waar Dirk ons mentaal naartoe brengt? Compostella!

DECONNECTEREN

“Het idee om naar Compostella te stappen, speelde al heel lang. Al sinds jonge twintiger was ik een fervent wandelaar. Ik stapte al elf keer de dodentocht en begon na te denken over een grotere uitdaging. Maar er was nooit tijd en ik bleef wachten op het goede moment. Tot ik twee jaar geleden beseftte dat er nooit een ideaal moment zou komen, het was tijd geworden om gewoon de stap te wagen. Achteraf gezien heb ik spijt dat ik het zo lang heb uitgesteld, het was de reis van mijn leven. Al moet ik zeggen dat het ook zeer zwaar was, fysiek en mentaal. Het ‘loslaten’ van de dagelijkse besommeringen en het werk was heel moeilijk en heb ik onderschat. Ik ben nu eenmaal een denker, in mijn hoofd heerst er altijd storm. Het duurde zeker anderhalve maand voor ik kon leven in het moment. Ik ben heel dankbaar dat mijn vrouw en mijn medewerkers het zagen zitten om de zaak volledig over te nemen terwijl ik weg was. Ik belde elke dag eventjes met mijn vrouw om te praten, maar nooit over de zaak, dat hadden we afgesproken. Ik had ook geen sociale media, geen actualiteit, geen

koers, geen luxe, niets. Onderweg is iemand uit mijn kring gestorven, ik vond dat heel erg maar ik wou zelfs niet weten wie, ik kon er toch niets aan veranderen.”

SPONSORGELD

Wat was de doorslag om te vertrekken? “Ik heb reeds een mooi leven gehad, ik wou die dankbaarheid op een manier uiten. Daarnaast was ik mijn vertrouwen in de mensheid doorheen de jaren wat kwijtgespeeld, maar dat heb ik onderweg absoluut teruggewonnen. De gastvrijheid en behulpzaamheid die ik heb mogen ervaren, waren enorm. Mensen die me uitnodigden in hun leefwereld en hun huis, jongvolwassenen die me hielpen met mijn Spaans, onbekenden

die me hulp boden onderweg... Vooral het feit dat het zo vrijblijvend was, zonder enige bijbedoelingen, raakte me. Ook de algemene verbinding onder de pelgrims is iets heel bijzonder. Iedereen streeft naar hetzelfde doel. Je leert elkaar ook op een intieme manier kennen: je kent elkaars naam niet, maar ontdekt wel hoe iemand ruikt, praat en snurkt. Dat laatste is geen lachertje. Mijn grootste advies aan anderen die dezelfde tocht willen ondernemen: koop kwalitatieve oordopjes en bedank me later.”

Op de blog die je onderweg bijhield, las ik dat je geld inzamelde voor het goede doel? “Ik ben een ondernemer in hart en ziel. Ik zag mijn staptocht dan ook als een kans om geld

“Ik had me
voorgenomen niet
opnieuw te vallen
in oude gewoontes,
maar het is moeilijk
om dat vast te houden
in het dagelijks leven”

op te brengen voor 'De Pelikaan' in Menen: een voorziening voor volwassenen met een mentale beperking. Ik verzamelde uiteindelijk een slordige 23.000 euro aan sponsorgeld. Dat heeft extra zin gegeven aan mijn tocht. Anders zou ik me waarschijnlijk soms afgevraagd hebben wat ik daar liep te doen, terwijl er thuis zoveel werk was. De Pelikaan stuurde me wekelijks een groepsfoto van de bewoners, zij gingen daar zo in op. Dat was heel mooi en echt een hart onder de riem wanneer het lastig werd."

OUDE GEWOONTES

Heeft jouw pelgrimstocht je veranderd? "Andere pelgrims vertelden me dat mijn leven drastisch zou veranderen na de tocht naar Compostella en dat ik mijn zaak zou willen verkopen. Ik wist in mijn hart dat dit niet zo zou verlopen: ik hou van mijn werk, het is mijn hobby, mijn derde kind. Ook al slurpt het zoveel tijd op, ik zou het niet kunnen opgeven. Maar ik geef wel toe dat er een leven is voor en na de camino. Het heeft me meer zelfvertrouwen gegeven, ik ben gegroeid als mens. Veel problemen van voor de tocht, kan ik nu betere relativeren. Soms dacht ik onderweg: de situatie is hopeloos, ik heb nog steeds geen slaapplek gevonden. En tien minuten later had ik plots keuze te over. Uiteindelijk komt alles meestal wel goed. Maar ik moet wel bekennen dat oude

gewoontes snel terug in je leven sluipen. Ik stoor me opnieuw aan files, tekort aan parking en zelfs de lege batterijen in mijn afstandsbediening. De mooie natuur rondom mij, trekt nu minder mijn aandacht. Ik had me nochtans voorgenomen me niet opnieuw te laten vangen, maar het is moeilijk om dat vast te houden in de sleur van het dagelijks leven."

Hoe voelde het om aan te komen in Compostella? "Aankomen is je doel, al is het onderweg zijn in mijn ogen het belangrijkste deel van de tocht. Mijn aankomst was een beetje eenzaam omdat mijn vrouw me onverwachts niet kon opwachten op de eindbestemming. Maar ik voelde me ook trots: ik had het echt gedaan, elke meter met die zware rugzak op mijn rug. Ik kon het niet over mijn hart krijgen om het vliegtuig terug naar huis te nemen. Het idee dat ik na 5 uur alweer in mijn zetel kon ploffen, terwijl ik maanden gezwoegd had om tot in Compostella te raken... Ik heb de Flexbus genomen, lekker traag. Mijn avontuur is ondertussen een jaar geleden, en aangezien ik toen dagelijks een blog bijhield, lees ik nu elke dag mijn verhaal van een jaar geleden. Die blog is mijn grootste souvenir. Ik krijg een kans om de hele tocht een tweede keer te herbeleven, dat is onbetaalbaar." ¶

WIE IS DIRK ROBAEY?

- ¶ Dirk is 54 jaar en samen met zijn vrouw is hij zaakvoerder van het bedrijf Tank service in Menen. Hij heeft een zoon en een dochter en houdt van wandelen en paramotorvliegen. Hij stapte vorig jaar de camino naar Compostella en was 105 dagen onderweg.
- ¶ Meer lezen over de pelgrimstocht van Dirk? Neem een kijkje op zijn blog dirkwalkstocompostella.be

